درخواست ایران از طرف‌های مذاکرات وین جهت اتخاذ تصمیمات لازم

اسناد توافق آماده است

در پایان ششمین دور مذاکرات وین؛ نشست کمیسیون مشترک برجام دیروز(یکشنبه) برگزار شد. پس از پایان این نشست؛ هیات‌ها برای مشورت های بیشتر به پایتخت‌های خود بازگشتند. در جلسه دیروز ، روسای هیات ها ضمن ابراز خرسندی از تلاش های مستمر و فشرده تیم های کارشناسی، نتایج گفتگوهای دور جاری را مورد ارزیابی مشترک قرار دادند. «میخائیل اولیانوف» نماینده روسیه در سازمان‌های بین‌المللی واقع در وین روز یکشنبه در توییتی با اشاره به پایان جلسه کمیسیون مشترک برجام نوشت: «نشست کمیسیون مشترک برگزار و پیشرفت حاصله در مذاکرات وین از جمله در دور ششم ارزیابی شد. تصمیم گرفته شد که وقفه‌ای ایجاد شود تا به مشارکت‌کنندگان اجازه دهد با پایتخت‌هایشان درخصوص آمادگی برای آنچه که قرار است دور نهایی مذاکرات باشد، مشورت کنند. »

سیدعباس عراقچی، رییس هیات کشورمان در این نشست، ضمن اشاره به پیشرفت های صورت گرفته در این دور از مذاکرات بویژه در مورد پیش نویس متون مذاکراتی، بیان نمود که موضوعات مهم باقی مانده نیازمند تصمیم گیری های جدی در پایتخت ها خصوصا در کشورهای طرف مذاکره است.

معاون وزیر امور خارجه با بیان اینکه تمامی اسناد توافق آماده است، گفت: ما از هر زمان دیگری به توافق نزدیکتر هستیم اما پرکردن فاصله‌ای که میان ما و توافق وجود دارد، نیاز به تصمیماتی دارد که عمدتا باید طرف‌های مقابل بگیرند.

به گزارش ایرنا، سید عباس عراقچی پیش از نشست کمیسیون مشترک برجام اظهار کرد: جلسه دیروز آخرین روز از دور ششم مذاکرات است. ما روزهای بسیار فشرده و کار بسیار سختی را پشت سر گذاشتیم و الان در موقعیتی هستیم که فکر می‌کنیم تمامی اسناد توافق تقریبا آماده است. از مسائل اصلی مورد اختلاف، بعضی از مسائل حل شده و بعضی حل نشده است و این مسائل یک شکل دقیق به خود گرفته و کاملاً مشخص شده که ابعاد اختلافات چگونه است.

مذاکره کننده ارشد کشورمان در مذاکرات وین با بیان اینکه زمان برای تصمیم‌گیری طرف‌های مقابل ما فرا رسیده است، گفت: صحنه مذاکرات و توافق احتمالی کاملا روشن هست و طرف‌های مقابل باید تصمیمات خودشان را بگیرند. الان دیگر مشخص است که در چه حوزه‌هایی چه کارهایی امکان دارد و چه کارهایی امکان ندارد بنابراین زمانی هست که همه طرف‌ها به خصوص طرف‌های مقابل باید تصمیم نهایی خود را بگیرند.

وی اضافه کرد: برای چند روزی که نمی‌توانم الان دقیق بگویم چه تعداد روز خواهد بود، مذاکرات را متوقف می‌کنیم و نه فقط برای مشورت‌های بیشتر بلکه برای تصمیم گیری به پایتخت‌هابرمی‌گردیم.

عراقچی خاطرنشان کرد: همکاران من روزهای بسیار سختی داشتند و تا پاسی از شب روی اسناد کار کردند دیشب تا ساعت ۲ صبح روی آخرین برگ اسناد و پاسخ هایی که باید داده می‌شده کار کردند. به هر حال مذاکره غیر مستقیم کار آسانی نیست و برای جلوگیری از سوء تفاهمات لازم است خیلی دقیق‌تر و جزئی‌تر کار کرد.

معاون وزیر امور خارجه گفت: جلسه کمیسیون مشترک تشکیل شد ما یک جمع‌بندی از کاری که تا الان صورت گرفته خواهیم داشت و امشب هم به تهران باز می گردیم.

وی در پاسخ به این سوالی درباره میزان پیشرفت مذاکرات درباره مسائل کلیدی در دور ششم گفت: در هر دوره مذاکره پیشرفتهایی داشتیم، و این پیشرفت در برخی از دوره‌ها کمتر و برخی بیشتر بوده است. این دور پیشرفت های خوبی داشتیم.

عراقچی ادامه داد: الان از همیشه به یک توافق نزدیک‌تر هستیم ولی پرکردن فاصله‌ای که بین ما و توافق مانده کار آسانی نیست و احتیاج به تصمیم هایی دارد که باید عمدتاً طرف‌های مقابل ما بگیرند. امیدوارم در دور بعدی بتوانیم فاصله کوتاه باقی مانده را هم- اگرچه راه سخت و پر سنگلاخی هست- طی کنیم و بتوانیم به یک جمع بندی نهایی برسیم این امید من برای دور آینده است ولی قطعاً نمی‌شود پیش‌بینی کرد ولی من امیدوارم.

درخواست تعهد کتبی آمریکا

وزارت امورخارجه آمریکا بامداد یکشنبه به برگزاری سیزدهمین دور انتخابات ریاست جمهوری در ایران واکنش نشان داد و ادعاهایی بی اساس و نخ نما علیه کشورمان مطرح کرد. یک سخنگوی وزارت امورخارجه آمریکا در این اقدام مداخله جویانه مدعی شد که مردم ایران نتوانسته اند در یک انتخابات آزاد و عادلانه کاندیدای مورد نظر خود را انتخاب کنند.

این سخنگو همچنین اعلام کرد که آمریکا با این وجود به ادامه مذاکرات غیرمستقیم با ایران برای احیای توافق هسته ای ۲۰۱۵ متعهد است.

همچنین یک خبرنگار شبکه سی ان ان به نقل از سخنگوی وزارت امورخارجه آمریکا در توئیتر نوشت: سیاست ما درقبال ایران برای پیشبرد منافع آمریکا طراحی شده است، فارغ از آنکه چه کسی به قدرت می رسد. ما تمایل داریم که به پیشرفت معناداری که در جریان آخرین دور مذاکرات وین به دست آمده است، ادامه دهیم.

در این میان، روزنامه نیویورک تایمز در گزارش خود درباره روند مذاکرات ایران و سایر طرف های برجام در وین به منظور احیای این توافق نوشت: افراد حاضر در رایزنی های وین می گویند که دو مانع اصلی همچنان به قوت خود باقی است که می تواند تلاش جو بایدن رئیس جمهور آمریکا برای بازگشت به این توافق را نابود کند.

نیویورک تایمز ادامه داد: ایرانی ها خواستار تعهد کتبی مبنی بر این شده اند که هیچ دولت آینده ای در آمریکا نتواند همانند دونالد ترامپ از توافق هسته ای خارج شود که به گفته یک مقام ارشد آمریکایی، درخواستی منطقی است اما هیچ دموکراسی واقعی نمی‌تواند آن را ارائه دهد.

این روزنامه در توجیه ارائه ندادن این تضمین از سوی آمریکایی ها نوشت: برجام یک توافق است و یک پیمان به شمار نمی‌آید زیرا آقای بایدن همچون اوباما هرگز نمی تواند موافقت دو سوم مجلس سنای آمریکا (با برجام) را داشته باشد. بنابراین برجام می‌تواند یک توافقنامه اجرایی باشد و هر رئیس جمهور دیگری در آینده، همانند ترامپ می‌تواند آن را کنار بگذارد.

به نوشته نیویورک تایمز، دولت بایدن نیز که از کاستی های توافق هسته ای ۲۰۱۵ آگاه است از ایران می خواهد که به طور مکتوب موافقت کند، به محض حصول توافق در وین و بازگشت برجام، تهران به میز مذاکره بازگردد و شرایط برای یک توافق بزرگتر را فراهم کند. توافق که به گفته وزیر امورخارجه آمریکا، قوی تر و طولانی تر است. اما بسیاری از کارشناسان بر این باورند که این، یک سناریوی دست نیافتنی است و ایران پس از بازگشت کامل برجام و رفع تحریم ها به میز مذاکره باز نخواهد گشت.

مشکل جغرافیا با توسعه‌طلبی‌های روسیه

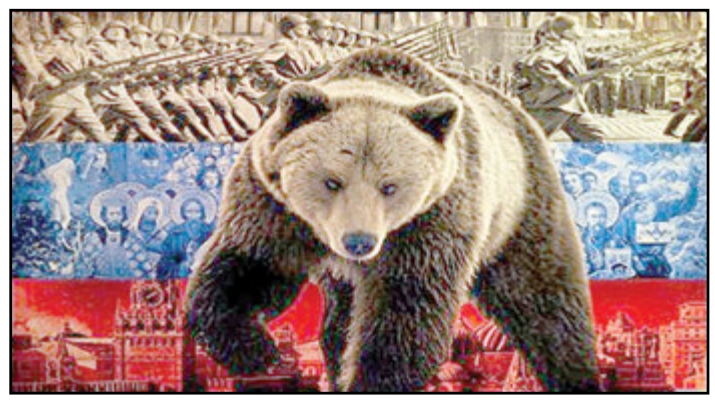

به گزارش دیپلماسی ایرانی، بنیاد کارنگی در تحلیلی نوشت که استراتژی روسیه در دریای مدیترانه بخشی جدایی ناپذیر از استراتژی این کشور در صحنه وسیع تر اروپاست که از دیرباز صحنه اصلی پیروزی‌ها و عقب ماندگی‌های سیاست خارجی این کشور بوده. موقعیت غالب اروپا در دستور کار سیاست خارجی روسیه محصول فرهنگ استراتژیک این کشور است که به نوبه خود توسط جغرافیا، میراث تاریخی و جهان بینی نخبه گرایی که غرب را تهدیدی برای نظم سیاسی داخلی می‌داند، شکل گرفته است. درک وضعیت فعلی روسیه در مدیترانه بدون نگریستن به آن در مقیاسی گسترده تر و باتوجه به پس زمینه دخالت چند صد ساله این کشور در منطقه و عقب نشینی از آن در یک چهارم قرن پس از پایان جنگ سرد، غیرممکن است.

با سقوط امپراتوری‌های استعماری اروپا پس از جنگ جهانی دوم و شروع جنگ سرد، مدیترانه شاهد گسترش بی سابقه حضور نظامی، دریایی، دیپلماتیک و اقتصادی اتحاد جماهیر شوروی بود. نیروی دریایی شوروی اولین قدم‌ها را برای حضوری مستمر در این منطقه در اواخر دهه ۱۹۵۰ برداشت و این حضور را در تمام مدت جنگ سرد حفظ کرد. فهرست کشورهای مشتری روسیه یا شرکای آن در سراسر مدیترانه در آن زمان شامل آلبانی، الجزیره، مصر، لیبی و سوریه بود.

رقابت بین ایالات متحده و اتحاد جماهیر شوروی برای به دست آوردن شریک و مشتری در میان کشورهای دوران پسااستعماری در آفریقای شمالی و خاورمیانه در دهه‌های ۱۹۶۰ و ۱۹۷۰، همانند تنش‌های دو ابرقدرت در دوران جنگ‌های عرب و اسرائیل در سال‌های ۱۹۶۷ و ۱۹۷۳، مورد توجه بسیاری قرار گرفت. با این حال، اغلب انگیزه‌های رهبری شوروی برای یافتن جایگاهی در مدیترانه در بستر بن بست جنگ سرد در صحنه اروپا، نادیده گرفته شد: هواپیماهای مستقر در ناوها و زیردریایی‌های هسته ای ایالات متحده در مدیترانه تهدیدی مستقیم برای شوروی بودند.

حضور شوروی در مدیترانه تحت تاثیر بسیاری از محدودیت‌های وحشت آور و ناامیدکننده برای رهبران نظامی‌و دیپلمات‌های امپراتوری روسیه قرار داشت. توانایی نیروی دریایی شوروی برای استقرار و تداوم حضور دائمی‌در نتیجه جغرافیا و سیاست محدود بود. ترکیه که اکنون به عضوی از سازمان متخاصم ناتو تبدیل شده، تنگه‌ها را کنترل می‌کرد و شرکای منطقه ای شوروی هم در حمایت از حضور آن چندان قابل اعتماد نبودند.

نیروی دریایی شوروی در سال ۱۹۶۱ در نتیجه اختلافات ایدئولوژیک بین این کشور و آلبانی، مجبور شد پایگاه ولور را که در دهه ۱۹۵۰ به آن دسترسی پیدا کرده بود، ترک کند. مصر برای مدتی یکی از متحدان نزدیک و مشتری اتحاد جماهیر شوروی قلمداد می‌شد، اما انور سادات، رئیس جمهوری وقت آن، در سال ۱۹۷۲ به ارتش شوروی دستور داد تا کشورش را ترک کنند چرا که حمایت مسکو را ناکافی می‌دانست. معمر قذافی در لیبی هم اگرچه به اتحاد جماهیر شوروی اجازه داده بود از پایگاه هوایی پیشین ایالات متحده، ویلوس، استفاده کنند و مقامات آمریکایی باور داشتند در صورت درگیری بین ناتو و اتحاد جماهیر شوروی، لیبی با استفاده شوروی از میدان‌های هوایی لیبی موافقت خواهد کرد، نهایتا یک مشتری ناآرام و دشوار بود. او مستاقانه از شوروی اسلحه می‌خرید و از این کشور مشاوه نظامی‌می‌گرفت. بدین ترتیب، سوریه تنها شریک قابل اعتماد شوروی در مدیترانه قلمداد می‌شد که اساسا توانایی فراهم آوردن شرایط برای حضور بزرگ نیروی دریایی یا نظامی‌شوروی در منطقه وسیع تحت سلطه ایالات متحده و شبکه ای از متحدان و شرکای آن از ترکیه گرفته تا اسپانیا را نداشت.

ترکیب جغرافیای دشوار، به ویژه از نظر دسترسی به دریای مدیترانه که توسط دو متحد ناتو (اسپانیا در غرب و ترکیه در شرق) و یک شریک ایالات متحده (مصر در جنوب) کنترل می‌شد، و نبود امکانات کافی به این معنا بود که حضور محدود نظامی‌شوروی، به ویژه نیروی دریایی آن، در حالت پایدار باید روی ماموریت اساسی احتمال جنگ با ناتو و حمله احتمالی به سرزمین‌های اصلی شوروی، متمرکز می‌شد.

اتحاد جماهیر شوروی همچنین در تلاش برای گسترش شبکه ارتباطی خود در سراسر مدیترانه، ابزار گسترده حضور دیپلماتیک، نفوذ سیاسی، کمک‌های اقتصادی، فروش اسلحه و مشاوران نظامی‌و غیره، را به کار گرفت. به مشتریان واقعی و احتمالی کمک اقتصادی و مقادیر زیادی سخت افزار نظامی‌ارائه می‌داد که اغلب با وام‌هایی همراه بودند که احتمال بازپرداخت آنها اندک بود. مسکو به این کشورهای شریک و مشتری مشاوران خود و گاها نیروی نظامی‌اعزام، و در مواقع بحران و درگیری از شرکای خود به لحاظ دیپلماتیک و نظامی‌حمایت می‌کرد و به دانشمندان، مهندسان و پزشکان آنها در دانشگاه‌های شوروی آموزش می‌داد. اتحاد جماهیر شوروی در همه جا و همه وقت در تلاش برای نفوذ در منطقه مدیترانه با تکیه بر جنبش‌های چپ دوست و احزاب کمونیست (یا هر دولت یا جنبشی که با اتحاد جماهیر شوروی بدون توجه به گرایش‌های ایدئولوژیکی آن دوست می‌شد)، بود و سیاست‌های صلح آمیز با هدف تضعیف حضور نظامی‌ایالات متحده و بر هم زدن انسجام ناتو را پیش می‌برد.

فارن افرز بررسی کرد

اعتبار از دست رفته ایالات متحده

بی‌اعتمادی رهبران جهان به آمریکا به گذشته‌ای نه‌چندان دور باز می‌گردد. واشنگتن، تحت ریاست جمهوری دونالد ترامپ، چندین توافق و نهاد بین‌المللی را به چالش کشید و یا از آنها خارج شد. نگرانی‌ها درباره ماهیت و مدت زمان تعهدات آمریکا فراتر از میراث ترامپ در سراسر دنیا گسترش دارد.

به گزارش دیپلماسی ایرانی ، فارن افرز نوشت که متحدین ایالات متحده نسبت به سیاست داخلی آمریکا، به ویژه در برابر شکاف فزاینده حزبی که باعث ایجاد عدم اطمینان در مورد آینده سیاست خارجی این کشور می‌شود، واکنش نشان می‌دهند. گروهارلم بروندلند (Gro Harlem Brundtland)، نخست وزیر سابق نروژ، با مشاهده سیاست دو قطبی در آستانه انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۲۰ ایالات متحده، گفت که بسیاری از رهبران اروپایی «دیگر باور ندارند که حتی در موارد پایه‌ای هم بتوانند به ایالات متحده اعتماد کنند.»

این نگرانی‌ها بی‌دلیل نیست. گرچه سیاست خارجی از دیرباز در برابر دوقطبی‌شدگی سیاسی مصونیت داشته است، اما اکنون دیگر چنین مصونیتی وجود ندارد. آمریکایی‌ها بیش از هر زمان دیگری پیرامون مسایلی همچون چندجانبه‌گرایی، تغییرات اقلیمی‌و تروریسم اختلاف نظر دارند. اجماعی که پیرامون سیاست خارجی میان رای‌دهندگان و سیاستمداران منتخبشان وجود داشت اکنون در حال ناپدید شدن است.

اما بدتر این که، دوقطبی‌شدگی با تضعیف ستون کلیدی قدرت آمریکا، یعنی شهرت این کشور در زمینه ثبات، اعتبار و قابلیت اطمینان، پیامدهای ناخوشایند گسترده‌تری را برای توانمندی آمریکا در عملی کردن سیاست خارجی‌اش به‌همراه داشته است.

کارشناسان روابط بین‌الملل از دیرباز بر این باور هستند که دموکراسی‌ها در زمینه سیاست خارجی برتری‌هایی نسبت به سایر نظام‌ها دارند. نخست، دموکراسی‌ها ثبات دارند. در حکومت‌های استبدادی با برکناری نامتعارف رهبران از قدرت – مثلا از طریق کودتای نظامی‌یا انقلاب – این گذار معمولا با نوساناتی شدید در سیاست خارجی همراه است. اما در دموکراسی‌ها، هنگامی‌که برکناری رهبران از طریق انتخابات متعارف اتفاق می‌افتند، سیاست خارجی در طول گذارهای سیاسی کاملا ثابت و پایدار باقی می‌ماند.

با این حال، زمانی که دوقطبی‌گری داخلی افزایش می‌یابد احتمال گسترش منازعات حزبی به سیاست خارجی نیز بیشتر می‌شود. در ایالات متحده، دوقطبی‌گری در سیاست خارجی کمتر از سیاست داخلی است. با این وجود، نظرسنجی‌های مردمی‌و رای‌گیری‌ها در صحن کنگر از افزایش شکاف بین دموکرات‌ها و جمهوریخواهان در عرصه سیاست خارجی خبر می‌دهند. با گسترش این شکاف، می‌توان پیش‌بینی کرد که هنگام دگرش حزب کنترل کننده کاخ سفید، تغییرات چشمگیرتری هم در سیاست خارجی ایجاد خواهد شد.

اما فقط اولویت‌های ناهمگن سیاست خارجی به ایجاد بی‌ثباتی در این حوزه نمی‌انجامد، بلکه گرایشی فزاینده در بیزاری از حزب مخالف – یا حزب‌گرایی منفی – نیز در این بی‌ثباتی نقش دارد. چنین گرایشی رهبران را وامی‌دارد تا سیاست‌های پیشینیانشان از حزب مخالف را خنثی کنند. مثلا ترامپ شتابزده سیاست‌های روسای جمهور پیشین آمریکا در زمینه مهاجرت، تجارت و آب و هوا را لغو کرد.

برتری دیگر نظام‌های دموکراسی بر همتایان استبدادی‌شان برخورداری از اعتبار است. از آنجا که رهبران دموکراسی‌ها در داخل محدودیت‌هایی دارند، احتمال تهدید کردن یا دادن وعده‌هایی که قصد پای‌بندی به آنها را ندارند کمتر است. در مذاکرات و بحران‌های بین‌المللی، این ویژگی بدان معناست که سیگنال‌های ارسال شده از سوی دموکراسی‌ها به دشمنان خارجی‌شان اعتبار بیشتری دارد.

به گفته کنث شولتز (Kenneth Schultz)، کارشناس امور سیاسی، حمایت دوحزبی از سیاست خارجی رهبران سیگنالی بسیار معتبر برای سیاست‌های بین‌المللی است. با افزایش دوقطبی‌گری، چنین نمادهایی از دوحزبی‌گرایی در سیاست خارجی نیز کمتر می‌شوند. به جای چنین اتحادی، حزبی که در قدرت نیست تشویق می‌شود تا اعتبار سران دولت را تضعیف کند. چنین گرایشی در زمان ریاست جمهوری اوباما هنگام مذاکرات توافق هسته‌ای ایران در میان جمهوریخواهان کنگره بسیار رایج بود.

این گرایش‌ها حزبی می‌توانند مذاکرات شکننده را متوقف کرده و رهبران را در همان گام نخست از پذیرفتن مذاکرات پیچیده یا جاه‌طلبانه منصرف کند. به همین دلیل عجیب نیست که دولت بایدن در مذاکرات هسته‌ای با ایران تلاش می‌کند تا گام‌های بعدی‌اش را از حزب مخالف پنهان نگه‌دارد. بدیهی است که این کار بی‌اعتمادی بین کاخ سفید و مخالفانش در کنگره را افزایش خواهد داد.

سومین برتری دموکراسی‌ها این است که این نظام‌ها تلاش می‌کنند تا در پیروی از توافقات بین‌المللی و پایبندی به آنها عملکرد بهتری نشان بدهند و در نتیجه متحدین و شرکای قابل اعتمادی باشند. به رغم برخی موارد استثناء، فرایند تصویب توافقات در داخل به‌گونه‌ای است که دموکراسی‌ها به آسانی نمی‌توانند از تعهدات جهانی‌شان خارج شوند.

با این حال، در دموکراسی‌های مبتلا به دوقطبی‌شدگی شدید، رسیدن به اجماع دوحزبی مورد نیاز برای تصویب توافقات دشوار می‌شود. در ایالات متحده، که روند تصویب توافقات مستلزم اکثریت دو سوم مجلس سناست، شکاف‌های حزبی منجر به کاهش چشمگیر مشارکت در پیمان‌های بین‌المللی شده است.

با پیش‌بینی مخالفت‌های حزبی، روسای جمهوری آمریکا اکنون غالبا به طور کلی از روند تصویب کنگره‌ای پرهیز می‌کنند و به جای آن وارد تعهدات سیاسی و توافقات اجرایی می‌شوند. هرچند این راهبرد باعث می‌شود رهبران سیاست‌های ترجیحی‌شان را اجرا کنند، این اقدام هزینه‌ای هم دارد: توافقاتی که توسط کنگره تصویب نمی‌شوند به آسانی از سوی دولت‌های بعدی لغو می‌شوند.

عمیق‌ترشدن شکاف‌های حزبی در سیاست خارجی مشکل‌آفرین خواهد بود و آینده سیاست خارچی آمریکا سازنده نخواهد بود. با افزایش دوقطبی‌گری امکان تشخیص اختلاقات صادقانه از سیاست‌های حزبی دشوار می‌شود. واکنش‌ها به چالش‌های امنیت ملی در آمریکا از دیرباز نمایانگر سطح دوقطبی‌گری داخلی است.

زمانی که تهدیدات امنیتی جدید وارد فضایی می‌شود که از قبل دوقطبی شده است، این تهدیدات به سرعت سیاسی‌سازی می‌شوند. در عصر کنونی، این بدان معناست که شدیدترین و مهم‌ترین مسایل سیاست خارجی بیش از آنکه عاملی برای اتحاد باشند، تفرقه‌افکن خواهند بود.

فضای سیاسی کنونی در آمریکا مانع از آن می‌شود که سیاست‌گذاران به شیوه‌ای دو حزبی به مهم‌ترین مسائل سیاست خارجی بپردازند. بدون برخورداری از پشتیبانی دو حزبی، دولت بایدن با سیاسی‌سازی شدن تصمیمات مهم و کوتاه بودن عمر این تصمیمات روبه روست.

هرچند دوقطبی‌گری با چرخه‌های انتخاباتی دچار فراز و نشیب می‌شود، اما یکی از ویژگی‌های ماندگار سیاست معاصر آمریکا خواهد بود. چرا که بسیاری از عوامل ماندگاری دوقطبی‌گری – درجه‌بندی آرمانی احزاب، رشد نابرابری اقتصادی، فضای پراکنده رسانه‌ای و افت کلی هنجارهای دوحزبی در واشنگتن – به این زودی از بین نخواهند رفت.

احتمال اندکی وجود دارد که دوقطبی‌گری آسیبی به سیاست خارجی ایالات متحده وارد نکند. دستکم، دوقطبی‌گری ایجاد بی‌اعتمادی در امور خارجی و نارضایتی متحدین آمریکا را موجب خواهد شد. اگر تداوم دوقطبی‌گری باعث شود که ایالات متحده مذاکرات ماهرانه‌اش را کنار بگذارد یا هر بار که حزب جدیدی به قدرت می‌رسد تعهدات پیشین را انکار کند، شهرت واشنگتن به عنوان دشمنی معتبر و متحدی قابل اعتماد به‌طور جدی به مخاطره خواهد افتاد.

نیکی ژاپن مطرح کرد

برتری جناح تندروی ضد آمریکایی

نشریه نیکی ژاپن نوشت ، به همراه نزدیک شدن به پایان دوره رییس جمهوری حسن روحانی از جناح میانه رو در ماه اوت، رای گیری انتخابات ریاست جمهوری ایران روز هجدهم ماه ژوئن در این کشور آغاز شده است. نتایج انتخابات بر مذاکره احیای توافق هسته ای هم تاثیر خواهد گذاشت.

محمد حسین، چهل و نه ساله کارمند دانشگاه که در مسجدی در شهر تهران به رئیسی رای داده بود، گفت: «چنانچه رئیسی رئیس جمهور شود، کشور قدرتمند خواهد شد و برای منافع کشور با کشورهای خارجی مذاکره خواهد کرد.»

به نظر می‌رسد میزان مشارکت که نشان دهنده میزان حمایت از نظام است، در مقایسه با دور قبل که بیش از هفتاد درصد بوده، کاهش چشمگیری داشته است.

از میان ۵۹۲ نفر که برای نامزدی انتخابات ریاست جمهوری ثبت نام کردند، صلاحیت فقط هفت نفر تایید شده است و در این میان نامزدهای مقتدر جناح اصلاح طلب و میانه رو رد صلاحیت شدند. روز شانزدهم سه نامزد انصراف خود را اعلام و در این میان دو نامزد از جناح محافظه کار تندرو از رئیسی اعلام حمایت کردند. رئیسی را می‌توان پیروز این دور از انتخابات ریاست جمهوری ایران دانست.

سال ۲۰۱۵ دولت روحانی در دوران دولت اوباما با امضای توافق هسته ای با آمریکا و اروپا راهی برای بازگشت به جامعه بین المللی را دنبال کرد. اما با این حال دولت سابق ترامپ از توافق هسته ای ایران خارج شد و تحریم‌های اقتصادی علیه این کشور را از سر گرفت. به دنبال خروج دولت ترامپ از توافق هسته ای میزان مشارکت در انتخابات مجلس شواری اسلامی‌در سال ۲۰۲۰ کاهش یافت و جناح محافظه کار تندرو بیشتر کرسی‌های مجلس شورای اسلامی‌را بدست آورده است. ارزش ریال در برابر دلار سقوط کرده و تورم افزایش یافته است. پس از روی کار آمدن دولت جو بایدن، مذاکره کشورهای ذینفع برای بازگشت آمریکا به توافق هسته ای از سرگرفته شده است. کشورهای ذینفع در توافق هسته ای انتظار داشتند، پیش از انتخابات ریاست جمهوری ایران به توافق دست یابند، ولی هم اکنون تحقق چنین امری غیر ممکن شده است.

آگهي ابلاغ رأي

بدینوسیله به افراد مشروحه ذیل که پرونده آنان به اتهام غیبت غیرموجه در این هیأت مطرح و بشرح ذیل محکوم گردیده اند باستناد تبصره ماده ۳۰۲ قانون آئین دادرسی دادگاههای عمومی و انقلاب در امور مدنی بوسیله درج آگهی در یک نوبت در یکی از روزنامه های کثیرالانتشار ابلاغ می گردد در صورتیکه نسبت به رأی صادره اعتراضی داشته باشند (وی یا وکیل قانونی ایشان) می بایست حد اکثر ظرف مدت دو ماه از تاریخ نشر این آگهی درخواست پژوهش خود را به امور اداری مربوطه تسلیم نمایند . بدیهی است در غیر اینصورت حکم مربوطه از تاریخ انقضای مهلت فوق قطعی خواهد بود .

ردیف	نام و نام خانوادگي	شماره کارمندي	نام پدر	رأي صادره
۱	معصومه سلگی	۵۵۸۰۱۴	علی	انفصال موقت به مدت ۱۲ ماه
۲	حمیدرضا شیرازی	۵۴۳۲۸۵	محسن	انفصال موقت به مدت ۱۲ ماه

شناسه آگهی: ۱۱۵۰۱۵۰

هیات ششم بدوی رسیدگی به تخلفات اداری وزارت نفت

ویژه

دیدارهای فشرده ظریف در آنتالیا

وزیر امورخارجه کشورمان دیدارهای خود با مقامات خارجی در ترکیه را ثمربخش توصیف کرد و گفت که رایزنی‌هایش با جوزپ بورل نیز سازنده بوده است. به گزارش ایسنا، محمدجواد ظریف وزیر امورخارجه جمهوری اسلامی‌ایران که برای شرکت در مجمع دیپلماسی آنتالیا در ترکیه به سر می‌برد طی پیامی‌در حساب کاربری خود، دیدارهایش در جریان این سفر را مثبت ارزیابی کرد.

وی نوشت: در حاشیه مجمع دیپلماسی آنتالیا گفت‌وگوهای دوجانبه مفیدی با سران و وزرای امورخارجه افغانستان، پاکستان، کروواسی، عراق، کویت، لهستان، ترکیه، تاجیکستان و ونزوئلا داشتم. ظریف افزود: اولین نشست سه جانبه با ترکیه و افغانستان نیز برگزار شد. وزرای امور خارجه جمهوری اسلامی‌ایران، ترکیه و افغانستان در نشست سه جانبه خود، بر مشارکت فعال سه کشور در روند صلح افغانستان و مبارزه با تروریسم در منطقه تاکید کردند. همکاری‌های ترانزیتی با افغانستان از طریق مسیرهای ارتباطی ایران و نیز توسعه همکاری‌های اقتصادی با این کشور از دیگر توافقات این نشست بود.

وزیر امورخارجه کشورمان همچنین تصریح کرد: به علاوه، رایزنی‌های سازنده ای با جوزپ بورل مسئول سیاست خارجی اتحادیه اروپا درباره برجام و مسائل منطقه ای داشتم.

پولیتیک

مساله بایدن با ایران برای احیای برجام

المیادین در مطلبی به قلم قاسم عز الدین نوشت: دور ششم مذاکرات وین این شک را تبدیل به یقین می‌کند که آنچه دولت آمریکا «استراتژی دیپلماسی دور» می‌نامد، تلاشی برای اداره بحران‌ها به کمک زمان است.

به گزارش انتخاب، در ادامه این مطلب آمده است: نماینده اتحادیه اروپا، انریک مورا، در گفتگو با واشنگتن پست تصریح کرد: «توافق نهایی هنوز دور از دسترس است و مذاکرات وین به نیمه راه رسیده است، که نصف دیگر آن، سیاسی محض است».

از سوی دیگر، ایران با دقت و هوشیاری این مسیر را ادامه می‌دهد و همچنان اقدامات زیادی باقی مانده است. آمریکا آماده است تا تحریم‌های هسته‌ای ایران که در حوزه اختیارات رئیس جمهور است را برطرف کند، اما آنتونی بلینکن به کنگره اطمینان داده که صدها تحریم ایران همچنان پابرجا می‌ماند.

در این میان، آمریکا و اروپا تلاش می‌کنند تا اختلافات در مورد سانتریفیوژها، اورانیوم غنی سازی شده و راه واگذاری اموال ایران را حل کنند. به موازات این تلاشها، تلاش آمریکا و اروپا بر آن است تا پیش نویس مذاکرات بعدی، به برنامه‌های موشکی ایران و سیاست‌های منطقه‌ای اش هم گسترش یابد. در این میان، ایران با همراهی چین و روسیه خواستار رفع تمام تحریم‌ها در مقابل بازگشت کامل آن و جدایی توافق هسته‌ای از مسائل دیگری است که امکان بررسی آن وجود دارد، از جمله حضور آمریکا در منطقه و رفتار دولت‌های غربی.

فرار بایدن و اروپا به سمت احیای توافق هسته ای، ناشی از تنگنایی است که بایدن در سایه شکاف داخلی آمریکا و انزوای آن، گرفتارش شده، بویژه آنکه تحولات جهانی باعث از میان رفتن قدرت قبلی آمریکا در رهبری جهان شده است.

صلح سرد در لبه جنگ سرد با روسیه و چین، آمریکای فروپاشیده را از حکمرانی بر معادلاتش، بازداشته، همانطور که این کشور نمی‌تواند قواعد درگیری را تحت کنترل خود در آورد و سلاح بُرنده آمریکا که بایدن آن را «حقوق بشر» می‌نامد نیز دیگر تاثیر خود را از دست داده است.

آنچه بایدن در مقاله خود در واشنگتن پست «دموکراسی‌های بازار» و تقویت موسسات دموکراتیک با اروپا «در مقابله با چالش‌های دشمنان در عصر جدید» نامید، نشان دهنده سیطره بازار چین بر آمریکا و اروپاست.

به دنبال هدف گرفتن روسیه و چین، بایدن به دنبال مهار افزایش نفوذ این دو در دولت‌های جنوبی در حال توسعه است، به دو شکل:

۱-انچه «مساله اب و هوا» می‌نامد و در وهله اول، هدف از آن، باز کردن فضا برای تکنولوژی‌هایی است که باعث آلودگی کمتر محیط زیست می‌شوند.

۲-حساب کردن روی نجات شرکت‌های آمریکایی و اروپایی بزرگ از آثار بحران کرونا، با بازگشت به «طرح مارشال» که به دنبال رکود بزرگ، آمریکا بوسیله آن بر اروپا مسلط شد، طبق این برنامه بایدن، ۴۰ هزار میلیارد دلار در بخش زیربنایی در جهان سرمایه گذاری می‌شود تا سیطره بر ثروت‌های دولت‌های جنوبی و بازارهای آنها، محقق شود.

معضل آمریکا و اروپا در توافق هسته‌ای با ایران، از برنامه جامع هسته‌ای فراتر رفته و به ابعاد استراتژیک در مورد جایگاه دولت‌های جنوب در قرن ۲۱ می‌رسد، چرا که دولت‌های آمریکا، اروپا، چین و روسیه بر سر معادلات طرح‌های ۲۰۳۰-۲۰۵۰ با یکدیگر رقابت دارند.

ایران هم به نوبه خود در حال برنامه ریزی برای تحقق دو هدف مهم است تا آنچه «گام دوم انقلاب» می‌نامد را به پیش ببرد و دولت‌های جنوب در دو سطح سیاسی و اقتصادی از این کشور تبعیت کنند، آنچه که ابراهیم رئیسی قصد دارد با تکیه بر تولید ملی و روابط متوازن با دولت‌های مخالف سیطره امریکا، عملی کند.

همکاری ایران با روسیه و چین، مبتنی بر روابط متقابل و دو سویه است، چه در سطح معاهده‌های همکاری اقتصادی و استراتژیک با چین یا در توافق‌ها با روسیه.

در مذاکرات وین، به ادعای بلینکن و مسئولان فرانسوی، بریتانیایی و آلمانی، ایران سعی دارد گام‌های قاطعی را به سمت تولید سلاح اتمی‌بردارد و در برابر راه حل نا تمام، کوتاه نمی‌آید.

کنسولی

تذکر سفارت روسیه به مسافران ایرانی

سفارت روسیه در تهران از مسافران به آن کشور خواست به این نکته توجه داشته باشند که سفر به روسیه، مجوز ورود به اروپا نیست.

به گزارش ایرنا، این سفارت تاکید کرد اگر فردی با هدف عبور از مرز و رفتن به اروپا وارد روسیه شود، مرتکب نقض قانون شده است و این کار، مسئولیت کیفری به دنبال خواهد داشت.

سفارت روسیه در پیامی‌که برای ایرنا ارسال کرده، همچنین یادآور شده است که اخیرا برخی شرکت‌ها، مدارکی مانند بلیت مسابقه یا «فن آی دی» (Fan ID) برای تماشای مسابقات فوتبال را به عنوان مدارک سفر به روسیه می‌فروشند که باید توجه داشت این مدارک، حق ورود به خاک روسیه به حساب نمی‌آیند.

سفارت روسیه خاطرنشان کرده است که به دلیل همه‌گیری کرونا، سفر اتباع خارجی مطابق مصوبه دولت فدراسیون روسیه، همچنان با محدودیت‌هایی رو به رو است. در صورت تغییر وضعیت فعلی، این سفارت در این زمینه، اطلاع‌رسانی خواهد کرد.